

РЕШЕНИЕ

№ 708

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Б, в закрито заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана Христова

Членове: Петя Алексиева
Радост Бошнакова

като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100513797 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.436-чл.438 от ГПК.

Образувано е по жалба на И.И. В. с правно основание чл.435, ал.2, т.7 от ГПК против Постановление от 14.07.2021 г., с което съдебният изпълнител е отказал да възложи в тежест на вискателя направените от него разноски за адвокатски хонорар в размер на 350 лв., както и за такси по ТТР към ЗЧСИ, както и против Постановление за разноски от 30.08.2021 г., и двете по изпълнително дело № 20217900401278 по описа на ЧСИ Р.М., рег.№ 790, район на действие СГС, с което съдебният изпълнител е отказал да намали претендираното от вискателя адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв.

Жалбоподателката твърди, че не е отказвала или възпрепятствала изпълнението на съдебното решение, че детето не е ограничавано от нея да се вижда с дядо си, като срещите им са ежеседмични. Твърди, че след фактическата раздяла на жалбоподателката със съпруга ѝ, вискателят никога не е бил ограничаван относно осъществяване на личните си отношения с децата, но въпреки това образува съдебен процес и настоящия изпълнителен. Твърди, че с поведението си не е станала причина за образуване на изпълнителното производство, поради което не дължи разноски.

Моли съда да отмени обжалваните постановления и да присъди на

жалбоподателката направените от нея разноси в настоящото производство.

В срока по чл.436, ал.3 от ГПК е постъпило писмено възражение от вискателя и допълнително такова във връзка с допълнителната въззивна жалба.

Оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира направените съдебно-деловодни разноси направени във връзка с жалбата и становището. Представя списък на разноските.

На основание чл.436, ал.3 от ГПК съдебният изпълнител е изложил мотиви по обжалваното действие. Счита жалбата за допустима, но неоснователна.

Съдът като взе предвид становищата на страните, намира следното от фактическа страна:

Видно от приложеното заверено копие на изпълнително дело № № 20217900401278 по описа на ЧСИ Р.М. с рег. № 790 при СГС, същото е образувано по молба на вискателя П. П.В. срещу И.И. В. въз основа на изпълнителен лист от 26.05.2021 г., с който е определен на основание чл.128, ал.1 от СК режим на лични отношения между П. П.В. и малолетния К.Б.В. и непълнолетния К.Б.В. (дядо и внуци).

Представено е пълномощно, договор за правна защита и съдействие от 04.06.2020 г., удостоверяващ уговарянето и заплащането в брой на адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв., от която сума: 200 лв.-за образуване на изпълнително дело и 150 лв.-за процесуално представителство и извършване на действия.

В хода на изпълнителното производство, процесуалният представител на вискателя е изготвил и вложил молба въз основа, на която е образувано изпълнително дело № 20217900401278 по описа на ЧСИ Р.М.. На 10.06.2021 г. е депозирал молба, с която е поискал да бъдат събрани направените от него разноси по изпълнителното дело в размер на 350 лв.-заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

На 15.06.2021 г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение.

На 17.06.2021 г. длъжникът е депозирал по делото отговор на ПДИ, в която сочи, че с поведението си не е станал причина за завеждане на

изпълнителното дело, тъй като в нито един момент не е възпрепятствала контактите на дядото и неговите внуци. Заявила е искане да не ѝ бъдат възлагани разносните направени от взыскателя. На 28.06.2021 г. взыскателят е поискал налагане на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника, с оглед събирането на съдебно-деловодните разноси по делото. С молба от 13.07.2021 г. е конкретизирал и банковата сметка на длъжника.

С обжалваното постановление от 14.07.2021 г., частният съдебен изпълнител е отказал да възложи в тежест на взыскателя направените от него разноси за адвокатски хонорар с мотивите, че не е в компетентността на съдебния изпълнител да прави преценка за добросъвестност на длъжника, съответно за дължимост или недължимост на направените от взыскателя разноси. Приел е, че се касае за периодично задължение за осъществяване на режим на лични контакти, характера на което задължение предполага висиящност на делото до настъпване на причини, прекратяващи това задължение.

На 30.08.2021 г. частният съдебен изпълнител е отказал и да намали претендирания адвокатски хонорар в размер на 350 лв.

При така установените факти, съдът приема следното от правна страна:

Частната жалба и допълнението към нея е подадена от надлежна страна и в срок /препис от обжалваното постановление от 14.07.2021 г. е връчено на 09.08.2021 г., а жалбата е депозирана на 11.08.2021 г., а допълнението на 16.09.2021 г., което е въззивна жалба против постановлението от 30.08.2021 г., връчено на 07.09.2021 г./, срещу актове подлежащи на обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

По съществото на жалбата:

Въззивната жалба срещу постановление от 14.07.2021 г. е неоснователна.

На основание чл. 79, ал.1 от ГПК разносните по изпълнението са за сметка на длъжника. В случая не са налице изключенията по т.т.1.-3, т.е. делото не е прекратено съгласно чл. 433, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, изпълнителните действия не са изоставени от взыскателя или не са отменени от съда, не се претендират разносните, направени от взыскателя за изпълнителни способи, които не са

приложени.

Следователно длъжникът дължи направените от взыскателя разноски.

Не се установяват твърденията на длъжника, че с поведението си не е станал повод за образуване на изпълнителното производство.

Правото на лични отношения не може да бъде реализирано, а съответно и съдебното решение няма да бъде изпълнено, ако детето не бъде реално предадено, в случая на дядо му за периода на осъществяването му. Доказателства за това по изпълнителното дело липсват. Налице са само твърдения на длъжника, че изпълнява доброволно, които се оспорват от взыскателя.

Въззивната жалба срещу постановлението от 30.08.2021 г. обаче е основателна. Въпросът за разноските в изпълнителното производство се решава многократно в хода на производството и до неговото приключване. Следователно следва да се прецени какви разноски е направил взыскателя към 30.08.2021 г.-датата на която съдебният изпълнител се е произнесъл и съответно каква част от тях се дължат от длъжника. Ако след тази дата бъдат направени разноски, то същите следва да бъдат възложени.

Съобразно приетото в Тълкувателно решение № 2/2013 от 26 юни 2015 год. на ВКС, ОСГТК, първоначалният взыскател прави разноски по образуването на изпълнителното дело, по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, по осъществяване на други изпълнителни способности, както и разноски за възнаграждение на един адвокат, от които (при възражение от длъжника или от някой от присъединените кредитори) се признава тази част, която съответства на действителната фактическа и правна сложност на изпълнителното дело с оглед различната роля на адвоката при възлагането на изпълнението на държавен съдебен изпълнител, който няма право да определя изпълнителния способ; и ролята на адвоката при възлагането на изпълнението на частен съдебен изпълнител, комуто може да е възложено да определя изпълнителния способ.

Длъжникът не отговаря за разноските на взыскателя, направени за изпълнителни способности, които не са приложени. Последното е прието както в цитираното по-горе Тълкувателно решение, така и в Решение № 251 от 5.09.2012 г. на ВКС по гр. д. № 517/2011 г., IV г. о., ГК, постановено по реда на 290 ГПК.

В конкретния случай изпълнителният способ, чрез който се провежда принудителното изпълнение на определения от съда режим на лични отношения между родител, в случая дядо и дете, е този по чл. 528, ал. 5 ГПК-Тълкувателно решение № 3/2015 от 10.07.2017 г., т.д № № 3/2015 г. ВКС, ОСГТК. Такъв изпълнителен способ към 30.08.2021 г. обаче не е приложен.

Съобразно нормата на чл. 10. (Изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.), т.1 и т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие на страната по изпълнително дело възнаграждението е:

1. (изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г.) за образуване на изпълнително дело - 200 лв.;

2. (изм. – ДВ, бр. 28 от 2014 г., бр. 7 от 2019 г., бр. 68 от 2020 г. Сравнение с предишната редакция) за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 1000 лв. - 200 лв., и за вземания над 1000 лв. - 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 - 7.

Настоящият съдебен състав намира, че длъжникът не дължи и разноските за адвокатско възнаграждение по т.2, тъй като бе посочен по-горе към датата 30.08.2021 г. не е било извършено никакво изпълнително действие.

Предвид горното настоящият съдебен състав приема, че длъжникът не дължи и адвокатско възнаграждение на вискателя по т.2. В случай, че бъде осъществен и приложен изпълнителен способ, тогава ще се дължи и възнаграждението по т.2 и същото ще следва да бъде възложено на длъжника.

Ето защо жалбата се явява основателна и дължимото от длъжника адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 200 лв., до който размер ще следва да бъде намалено.

При това положение неправилно е определена и пропорционалната такса. Длъжникът дължи таксата по т.16 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители в размер на 50 лв., съответно 60 лв. с ДДС, както и пропорционалната такса по чл.26 за събиране на разноски в размер на 200 лв.-20 лв., съответно 24 лв. с ДДС, а не така както е определена в размер на 42 лв. с ДДС, както и внесената от вискателя авансова такса по т.1 за образуване на изпълнителното дело в размер на 20 лв., съответно 24 лв. с ДДС. Следователно и към 30.08.2021 г. общият размер

на дължимите от длъжника такси и разноски в изпълнителното производство възлиза на сумата от 108 лв. с ДДС, а не 126 лв. с ДДС.

По искането на разноски, заявено от страните.

Отговорността за разноски се понася от страната, срещу която е постановено решението, спрямо която тя е санкция за неоснователно предизвикан спор. В случая производството е по повод жалба срещу действия на съдебен изпълнител като вискателят/ответник по жалбата/ не е дал повод за съдебното производство със свое поведение или действие. В този случай нито вискателите, нито длъжникът могат да носят отговорност за разноските по обжалване на незаконосъобразното действие на съдебния изпълнител.

Жалбата на длъжника по реда на чл.435, ал.2, т.7 от ГПК и касае единствено и само разноските по изпълнението.

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което и уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I – „Общи правила“. Предвид систематичното им място, последните важат, както за исковия процес, така и за изпълнителното производство. В този смисъл произнасянето на съдебния изпълнител за разноските, които са дължими в изпълнителния процес, не представлява изпълнително действие, а е проявление на общия принцип за реализиране на отговорността за разноски, т.е. за неоснователно причинени имуществени вреди. На следващо място производството по чл. 435 и сл. ГПК по своя характер е контролно – отменително, а постановеното в него решение не формира сила на пресъдено нещо по материалноправен спор; то не се ползва със сила на пресъдено нещо относно изпълняемото право и не е в състояние да формира сила на пресъдено нещо по законосъобразността на процесуалната дейност на изпълнителния орган, която да бъде съобразена в спорове, в които се третира същия процесуален въпрос. Ето защо и нормата на чл.81 от ГПК не е приложима в това производство.

По тези съображения съдът не присъжда разноски в полза на страните.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд, ЧЖ, I-Б състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение като неоснователна жалбата на И.И. В. против

Постановление от 14.07.2021 г. по изпълнително дело № 20217900401278 по описа на ЧСИ Р.М., рег.№ 790, район на действие СГС, с което съдебният изпълнител е отказал да възложи в тежест на вискателя направените от него разноси за адвокатски хонорар в размер на 350 лв., както и за такси по ТТР към ЗЧСИ.

ОТМЕНЯ постановлението от 30.08.2021 г. по изпълнително дело № 20217900401278 по описа на ЧСИ Р.М., рег.№ 790, район на действие СГС, с което е отказано да се намалят приетите разноси за адвокатски хонорар за процесуално представителство и вместо него постановява:

НАМАЛЯВА по жалба с правно основание чл.435, ал.2, т.7 от ГПК на И.И. В., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, ул. „****“, адвокат Н. длъжимите в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20217900401278 по описа на ЧСИ Р.М., рег.№ 790, район на действие СГС от длъжника И.И. В. разноси за адвокатско възнаграждение от 350 лв. **на 200 лв.** /двеста лв./, както и длъжимата пропорционална така по т.26 от ТТРЗЧСИ за събирането на тези разноси от 42 лв. на **24 лв. с ДДС** /двадесет и четири лв./.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____